

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1992/2019
11.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јована Вучковић Пејчић адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад из Бојника, чији је пуномоћник Властимир Симоновић адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 923/2018 од 20.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 923/2018 од 20.02.2019. године и пресуда Основног суда у Лебану П1 77/16 од 25.12.2017. године тако што **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи решење туженог бр. ...-16 од 10.05.2016. године, да **СЕ ОБАВЕЖЕ** тужени да је врати на рад на послове који одговарају њеној стручној спреми и радним способностима и да јој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 88.000,00 динара.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужила да на име трошкова поступка по ревизији исплати туженом износ од 33.000,00 динара у року од 15 дана по достављању преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 77/16 од 25.12.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и као незаконито поништено решење туженог бр. ...-16 од 10.05.2016. године и обавезан тужени да врати тужилу на рад, на послове који одговарају њеној стручној спреми и радним способностима у року од осам дана по правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да плати тужили на име накнаде парничних трошкова износ од 88.000,00 динара у року од осам дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 923/2018 од 20.02.2019. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лебану П1 77/16 од 25.12.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана, на коју се указује ревизијом, није законски разлог за овај ванредни правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Наводи ревизије о битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињеним у другостепеном поступку, су паушални - без конкретног означавања процесне одредбе коју другостепени суд није применио или је неправилно применио.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је од 26.09.2014. године обављала послове ... (VI степен стручне спреме) у организационој јединици туженог „помоћ у кући“ коју је финансирала локална самоуправа. Одлуком Скупштине Општине Бојник од 12.02.2016. године, донетом на основу Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник Републике Србије“, број 68/15 ... 81/16) и Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему Аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе за 2015. годину („Службени гласник РС“, број 101/15), максимални број запослених код туженог одређен је на три запослена. Тужени је 11.04.2016. године донео Правилник о унутрашњој организацији са систематизацијом и описом послова запослених из надлежности локалне самоуправе, којим није предвиђено радно место тужиле. Сагласност на овај Правилник дата је 12.04.2016. године. Тужиле је уговор о раду отказан решењем од 10.05.2016. године, на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, због престанка потребе за њеним радом и немогућности да јој се обезбеди други посао који одговара њеној стручној спреми, односно обезбеди рад код другог послодавца. Тужиле је 17.06.2016. године исплаћена отпремнина и надокнађена штета за неискоришћени годишњи одмор.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и поништио решење о отказу уговора о раду. По налажењу тог суда, оспорено решење је незаконито јер тужени није спровео поступак рационализације у складу са чланом 21. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору - није спровео анкету међу запосленима о њиховим намерама и спремности за споразумни престанак радног односа уз исплату новчане накнаде, нити је донео Програм решавања вишка запослених у складу са чланом 53. Правилника о раду.

Другостепени суд је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду. По налажењу тог суда, тужени није променио целокупну систематизацију већ само њен део који се односи на организациону јединицу „помоћ у кући“, при чему није доставио доказ да његове организационе јединице представљају посебна правна лица. Код тако утврђене чињенице, према становишту другостепеног суда, различити извори финансирања ових организационих делова туженог не могу бити једини критеријум за одређивање вишка запослених, а осим тога не може се прихватити образложење решења о отказу уговора о раду у погледу немогућности запошљавања тужиле на

друго радно место, јер је у матичном центру запослен дипломирани Незаконитост решења о отказу уговора о раду другостепени суд образлаже и недоношењем Програма решавања вишка запослених и стављањем тужиље у неравноправан положај, јер је рационализација броја запослених спроведена само у организационој јединици „помоћ у кући“ а не у целој установи.

Изложено правно становиште нижестепених судова не прихвата Врховни касациони суд, због чега налази да се основано изјављеном ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Тужиљи је радни однос престао као вишку запослених, у складу са посебним Законом о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору и на основу тог закона донете Одлуке Владе Републике Србије из 2015. године. Након Одлуке Скупштине Општине Бојник о смањењу броја запослених, тужени је донео Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији послова којим је број запослених у организационом делу туженог „помоћ у кући“ смањен на три запослена, тако што је укинато радно место тужиље. Укидањем тужиљиног радног места престала је њена потреба за радом, због чега је оспорено решење донето правилном применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду и тужиљи отказан уговор о раду из тог разлога. Тврдња другостепеног суда да је код туженог постојало радно место дипломираног ... на које је тужилја могла бити распоређена не може се прихватити, с'обзиром да је на том радном месту већ радио други запослени.

Сходно изложеном, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији донета је применом члана 165. став 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП. Туженом су досуђени трошкови тог поступка у износу од 33.000,00 динара за састав ревизије, у складу са Тарифним бројем 16. став 1. у вези Тарифног броја 14. став 1. тачка 8. Адвокатске тарифе.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић